

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Česká kosmická kancelář o.p.s.**, IČ 27142949
sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2016, č. j.: 57517/16/5000-10470-703359 a č. j.: 57503/16/5000-10470-703359,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 12. 2016, č.j.:57717/15/5000-10470-703359 a č.j. 57503/16/5000-10470-703359 s e r u š í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 12 800 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Od ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání jednak rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2016, č. j.: 57517/16/5000-10470-703359 (dále *jen napadené rozhodnutí I*) a dále

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2016, č. j.: 57503/16/5000-10470-703359 (dále jen *napadené rozhodnutí II*).

2. Napadeným rozhodnutím I žalovaný změnil platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 12. 6. 2013, č. j. 3606803/13/2000-04700-106067, kterým byl žalobci vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 1.042.314 Kč tak, že tuto částku snížil na 590.911 Kč.
3. Napadeným rozhodnutím II žalovaný změnil platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 12. 6. 2013, č. j. 3607630/13/2000-04700-106067, kterým byl žalobci vyměřen odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 1.042.314 Kč tak, že tuto částku snížil na 590.911 Kč.
4. Žalobce namítl, že z jeho strany k porušení rozpočtové kázně nedošlo. Z rozsudků Městského soudu v Praze (jedná se o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2016, č. j. 11 Af 28/2014 – 79 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2016, č. j. 11 Af 29/2014 – 78) i rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda princip proporcionality patří již do fáze rozhodování o tom, zda vůbec konkrétní vytýkané pochybení příjemce dotace je porušením rozpočtové kázně, či zda se uplatní až ve fázi rozhodování o výši konkrétního odvodu. Žalobce odkázal na řadu rozsudků Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45, ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007 – 68, ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014 – 39 atd), z nichž dovozoval, že na jednu stranu soudy uvádějí, že nikoliv každé porušení podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, představuje neoprávněné použití peněžitých prostředků způsobujících povinnost odvodu do veřejného rozpočtu, na druhou stranu pak tvrdí, že v případě aplikace § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o rozpočtových pravidlech) je vždy třeba zohlednit menší závažnost porušení stanovených podmínek, zvažovat okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu proporcionality mezi závažností porušení a výší předepsaného odvodu. Žalobce odkázal na úhrady z projektového účtu, které provedl omylem. Uvedl, že dotčené peněžní prostředky nebyly použity tak, že by tím došlo ke zmaření zákonného smyslu a účelu jejich poskytnutí; při vrácení prostředků čerpaných omylem na projektový účet nedošlo k negativnímu finančnímu dopadu na rozpočet, z něž byla dotace poskytnuta; poskytovatel byl oprávněn stanovit podmínky používání dotace a v nich mimo jiné vymežit, jaký způsob použití dotace bude považován za zakázaný a bude naplňovat skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně; příručka pro příjemce obsahovala zvláštní podmínky pro případ použití prostředků z projektového účtu omylem a podle nich žalobce postupoval; skutkové okolnosti se zcela odlišovaly od potenciální situace, kdy by žalobce např. použil dotaci k realizaci jiného svého záměru, nakládal by s prostředky dotace nehospodárným způsobem apod. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Afs 90/2012 – 81, z něhož vyplývá, že poskytovatel je povinen vymežit dotační podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, který zajistí předvídatelnost postupu při případném zpětném vymáhání poskytnuté dotace, či uplatnění sankčního odvodu, resp. stav, kdy příjemce bude mít jistotu ohledně obsahu dotačních podmínek. Případné nejasnosti ve stanovených podmínkách či důvodech uplatnění sankčního odvodu nemohou být kladeny k tíži příjemce dotace.
5. Ve druhé námitce žalobce uvedl, že žalovaný nepřipustně opomíjí konstantní závěry judikatury správních soudů v tom směru, že je „*třeba zohlednit při stanovení výše odvodu tu*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

část dotace, která byla čerpána v souladu se zákonem a stanovenými podmínkami“ (viz rozsudek NSS sp. zn. 7 Afs 107/2008). Žalobce nesouhlasil s tím, že by v případě úhrady částek 13.733 Kč, 17.145 Kč, 19.409 Kč a 18.098 Kč (faktura č. 81070480, nájemné) vůbec nebyl prostor pro posouzení závažnosti vytykaného pochybení a tím k uplatnění principu proporcionality. Poskytování dotace se v celém jejím průběhu dělo zálohovým způsobem a následným předložením vyúčtování poskytovateli dotace. V případě uvedených částek se jednalo o výdaje, které byly z projektového účtu omylem uhrazeny dvakrát, a žalobce je tedy i omylem následně dvakrát nárokoval vůči poskytovateli v příslušné monitorovací zprávě. Žalobce ve všech případech omyl zjistil a neprodleně tyto platby na projektový účet fakticky vrátil a v následující monitorovací zprávě uvedl tyto výdaje se zápornou hodnotou, a proto místo celkových uznaných výdajů ve výši 1.041.914,08 Kč mu bylo poskytovatelem proplaceno „jen“ 1 028 181,08 Kč ve vztahu k částce 13 733 Kč, resp. místo celkových uznaných výdajů ve výši 5 606 065,01 Kč mu bylo proplaceno „jen“ 5 551 413,01 Kč (ve vztahu k částkám 17.145 Kč, 19.409 Kč a 18.098 Kč). Podle žalovaného měl patrně žalobce i po zjištění pochybení nárokovat a nechat si proplatit znovu uvedené částky a poté je vrátit. Takový přístup není dle žalobce ničím jiným než znovu přepjatým formalismem. V případě dalšího vytykaného pochybení žalobce namítl, že žalovaný přehlédl, že žalobce při nápravě postupoval na základě pokynu poskytovatele (protokol o výsledku kontroly č. 2007/316 ze dne 11. 6. 2007). V obou případech žalovaný opomenul zásadu, že správní orgány mohou vyžadovat odvod pouze ve vztahu k časovému období, kdy byly podmínky dotace porušovány (rozsudek NSS sp. zn. 7 Afs 107/2008).

6. Dle žalobce jsou napadená rozhodnutí nezákonná, neboť žalovaný nereflektoval existenci rozhodnutí Generálního finančního ředitelství, kterými mu byly prominuty části odvodů a následně stanovených penále.
7. Pokud se týká vytykaného pochybení při výběrovém řízení, žalobce namítl, že žalovaný pominul princip proporcionality. Zásadní pochybnosti zůstaly „pouze“ v otázce transparentnosti výběrového řízení. Žalovaný tak nedostal zákonné povinnosti podle § 44a zákona o rozpočtových pravidlech, tj. nevzal v úvahu „závažnost porušení povinnosti, jeho vliv na dodržení účelu dotace a hospodárnost uložené sankce“, která je zejména s ohledem na podstatu neziskové činnosti žalobce likvidační povahy. Vedle toho se pak žalovaný dopustil chyby, i pokud jde o samotný výpočet (pokud by měl být správný postup, že žalobci bude stanoven odvod ve výši 2 % i při zohlednění závažnosti, vlivu na účel dotace a hospodárnosti sankce), neboť základem nepochybně nebyla myšlena nominální částka dotace (resp. dotační limit), ale skutečně poskytnutá a čerpaná částka dotace.
8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že orgány finanční správy provádějí kontrolu dodržení stanovených podmínek podle § 10 odst. 1 písm. h) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 44a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech vykonávají správu (kontrolu, vyměření, vymáhání) odvodů za porušení rozpočtové kázně, a to podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád). Stranami veřejnoprávní smlouvy, resp. rozhodnutí o dotaci jsou poskytovatel dotace a její příjemce, nikoli Ministerstvo financí či Generální finanční ředitelství, ani správce daně a ani žalovaný. Žalovaný má za to, že v situaci, kdy daňová kontrola byla u žalobce zahájena na základě podnětu samotného poskytovatele dotace, tedy kdy sám poskytovatel zjistil porušení rozpočtové kázně, není správce daně ani žalovaný oprávněn uvést, že sice byly porušeny podmínky dotace, ale k porušení rozpočtové kázně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nedošlo. Takové konstatování by šlo nad rámec zásady legality a legální licence zakotvené v ustanovení § 5 daňového řádu. Žalovaný uvedl, že nedodržení podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, je neoprávněným použitím peněžních prostředků dle ustanovení § 3 písm. e), a tedy je porušením rozpočtové kázně dle ustanovení § 44 zákona o rozpočtových

pravidlech. Rozhodnutí o prominutí částek vydaná Generálním finančním ředitelstvím jsou citována v odůvodnění napadených rozhodnutí.

9. Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci rozhodující skutečnosti.
10. Dne 7. 9. 2005 vydalo Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen MPSV nebo Poskytovatel) rozhodnutí o poskytnutí dotace č. JPD 3/018 (dále jen rozhodnutí o poskytnutí dotace) na projekt registrační číslo CZ.04.3.07/4.2.01.1/0011 „CITT Praha Akademie kosmických technologií oblast Galileo, GMES“ (dále jen Projekt). Ve III. kapitole uvedeného rozhodnutí stanovil Poskytovatel podmínky použití dotace (dále jen Podmínky). Dne 13. 9. 2015 potvrdil statutární orgán žalobce svým podpisem, že byl s Podmínkami seznámen, vyslovuje s nimi svůj souhlas a zavazuje se k jejich plnění. Poskytnutá dotace na úhradu uznatelných výdajů Projektu činila částku maximálně 26 114 394 Kč, z toho 13 057 197 Kč, tj. 50 %, z prostředků státního rozpočtu na spolufinancování a 13 057 197 Kč, tj. 50 %, z prostředků státního rozpočtu na předfinancování výdajů Evropského sociálního fondu. Dne 4. 6. 2007 vydalo MPSV „rozhodnutí č. 1 o změně rozhodnutí o poskytnutí dotace“, kterým se rušilo původní datum ukončení realizace projektu 29. 9. 2007 a nahradilo se datem 31. 8. 2008. V II. kapitole rozhodnutí o poskytnutí dotace se uvádí, že pravidla používání finančních prostředků jsou stanovena v souladu mimo jiné s příručkou pro příjemce finanční podpory grantových projektů Jednotného programového dokumentu 3.
11. Dne 20. 8. 2010, protokolem č. j. 220051/10/008980106067 byla za období roku 2007 zahájena tehdy věcně příslušným Finančním úřadem pro Prahu 1 daňová kontrola, která byla následně rozšířena o kontrolovaná období let 2005, 2006 a 2008.
12. Ze zprávy o kontrole č. j. 2551936/13/2000-04700-106067 (dále též Zpráva o daňové kontrole) vyplývá, že žalobce v rámci realizace Projektu uhradil výdaje, které byly v rozporu s pravidly uvedenými v příručce pro příjemce a s podmínkami použití dotace, které byly nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace č. JPD 3/018 z prostředků poskytnutých z Evropského sociálního fondu a ze státního rozpočtu v celkové výši 2.084.628 Kč a tím došlo k porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.
13. Platebním výměrem ze dne 12. 6. 2013, č. j. 3607630/13/2000-04700-106067 vyměřil správce daně žalobci odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 042 314 Kč. Vzhledem k tomu, že z důvodu porušení rozpočtové kázně neoprávněným použitím dotace nebyla Poskytovatelem vyplacena částka dotace ve výši 210 798 Kč, podle § 44a odst. 5 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech se započítává tato částka do plnění povinnosti provést odvod za porušení rozpočtové kázně vyměřený platebním výměrem, k úhradě zbývá tedy část odvodu ve výši 831 516 Kč. Spolu s odvodem do Národního fondu byl žalobci platebním výměrem č. j. 3606803/13/2000-04700-106067 ze dne 12. 6. 2013 vyměřen také odvod do státního rozpočtu ve výši 1 042 314 Kč, rovněž v tomto případě bylo přihlédnuto k nevyplacené částce dotace ve výši 210 798 Kč, takže k úhradě zbyla částka 831 515 Kč. V obou platebních výměrech bylo v jejich odůvodnění uvedeno,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

že podle zjištění vyplývajících ze Zprávy o daňové kontrole žalobce uhrazením neuznatelných výdajů z bankovního účtu určeného výlučně pro Projekt porušil povinnosti vyplývající z rozhodnutí o poskytnutí dotace, a tím došlo k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Žalobce porušil podmínky použití dotace část A bod 1, část C bod 7 Rozhodnutí o poskytnutí dotace JPD 3/018 a ustanovení bodu 2.11.4., bodu 3.4.1., bodu 3.14 a bodu 5.3.1. Příručky pro příjemce dotace. Proti výše zmíněným platebním výměrům ze dne 12. 6. 2013 podal žalobce odvolání.

14. Žalovaný rozhodnutím č. j. 8866/14/5000-24700-202129 ze dne 2. 5. 2014 rozhodl tak, že výrok platebního výměru č.j. 3607630/13/2000-04700-106067 změnil. Nově vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 717 861 Kč (z původně stanovených 1 042 314 Kč) a v ostatním výrok platebního výměru na odvod potvrdil. Rozhodl, že odvolatel je povinen uhradit pouze zbývající část odvodu ve výši 507 062,71 Kč s tím, že do splnění zbylé části odvodové povinnosti se započítává nevyplacená část předmětné dotace. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze a dne 26. 7. 2016 vydal Městský soud v Praze rozsudek č. j. 11Af 28/2014 – 79, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2014, č. j. 8866/14/5000-24700-202129 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2014, č. j. 2As 106/2014-46 s tím, že žalovaný v projednávané věci neprovedl úvahu o závažnosti porušení rozpočtové kázně a tím porušil § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech.
15. Stejná situace nastala také u odvodu do státního rozpočtu, kdy rozhodnutím, č. j. 8864/14/5000-24700-202129, ze dne 2. 5. 2014 žalovaný změnil výrok platebního výměru, č.j. 3606803/13/2000-04700-106067, a nově vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 717 861 Kč (z původně stanovených 1.042.314 Kč) a v ostatním výrok platebního výměru potvrdil. Rozhodl, že odvolatel je povinen uhradit zbývající část odvodu ve výši 507 062,71 Kč s tím, že do splnění zbylé části odvodové povinnosti se započítává nevyplacená část předmětné dotace. Rovněž toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze a dne 26. 7. 2016 vydal Městský soud rozsudek, č. j. 11Af 29/2014 – 78, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2014, č. j. 8864/14/5000-24700-202129, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvody zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2014 byly stejné jako v případě uvedeném v předchozím odstavci.
16. Žalovaný opětovně ve věci rozhodoval a napadeným rozhodnutím I. a napadeným rozhodnutím II snížil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu na 590 911 Kč (viz výrok napadeného rozhodnutí I.) a do Národního fondu také na 590 911 Kč (viz výrok napadeného rozhodnutí II.) Po odečtení nevyplacené části dotace zbývá žalobci uhradit odvod ve výši 380 112,71 Kč.
17. Při jednání zástupce žalobce setrval na důvodech žaloby a navrhl zrušení napadených rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí.
18. Městský soud v Praze přezkoumal napadená rozhodnutí včetně řízení, která jejich vydání předcházela, v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s), a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel soud

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V další části tohoto rozsudku nebude soud rozlišovat mezi shora uvedenými dvěma napadenými rozhodnutími, Takové rozlišování není nutné, neboť obě napadená rozhodnutí se týkají stejných částek a obsahují shodné odůvodnění.

19. Podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech pro účely tohoto zákona se rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty.
20. Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech porušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.
21. Podle § 44a odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do:
 - a) státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. h),
 - d) Národního fondu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky poskytnuté z Národního fondu, nebo tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. d) nebo f).
22. Podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech, odvod za porušení rozpočtové kázně činí v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.
23. K prvnímu žalobnímu bodu, v němž žalobce poukázal na nejednotnost judikatury správních soudů v rozhodování o porušení rozpočtové kázně a posuzování principu proporcionality, je třeba na úvod uvést, že tuto nejednotnost řešil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 – 33. Rozšířený senát k této otázce vyslovil závěr, že každé porušení povinnosti příjemce dotace představuje porušení rozpočtové kázně a princip přiměřenosti se tudíž použije až v okamžiku určování výše odvodu, která má odpovídat závažnosti a významu porušení povinnosti. I když se jedná o rozhodnutí, které časově následovalo až po vydání napadených rozhodnutí, lze na něj odkázat s tím, že právní posouzení daného případu jak v předcházejících rozsudcích Městského soudu v Praze, č. j. 11Af 28/2014-79 a 11Af 29/2014-78, tak v napadených rozhodnutích se shoduje se shora citovaným závěrem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.
24. Při posuzování této námitky se soud dále při posuzování principu proporcionality k závažnosti porušení rozpočtové kázně zabýval konkrétními argumenty žalobce. Námitky žalobce lze rozdělit do dvou částí: 1. část úhrad z projektového účtu provedl omylem, kdy k negativnímu finančnímu dopadu na rozpočet, z nějž byla dotace

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

poskytnuta, nedošlo, 2. nejasné vymezení dotačních podmínek, které nemohou být příjemci dotace kladeny k tíži.

25. Za úhrady, které žalobce provedl omylem, žalovaný označil osobní výdaje ve výši 15.747 Kč, výdaje na cestovné v celkové výši 64.728,20 Kč, výdaje na úhradu faktur (74001572 a FV-117/2007) ve výši 89.793,80 Kč a 89.654,50 Kč. Ve vztahu k těmto částkám žalovaný uvedl, že tyto úhrady žalobce provedl, aniž by účel těchto úhrad souvisel s realizací Projektu, čímž došlo k porušení zákazu operací, které přímo nesouvisí s realizací Projektu, a to navzdory tomu, že o proplacení těchto výdajů příjemce dotace nežádal Poskytovatele. Z hlediska posouzení, zda byla porušena rozpočtová kázeň, není významné, zda ve výsledku – tj. po navrácení vydaných částek zpět na projektový účet – utrpěl státní rozpočet. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2014, č. j. 2 As 106/2014 – 46, z něhož vyplývá, že proporcionalitu lze zohlednit až ve fázi stanovení výše odvodu s tím, že posoudil závažnost porušení a dopady tohoto pochybení a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě nebyl dán důvod k vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech v plné výši. Žalovaný konkrétně uvedl: „...Odvolatel sice nedodržel povinnosti uvedené v příručce pro příjemce, Rozhodnutí a Podmínkách, a čerpal dotaci v rozporu se stanoveným účelem, ale v daném případě se jedná o takzvané mylné platby. Mylnou platbou se rozumí převod finančních prostředků z projektového účtu, ke kterému došlo omylem. Tento výdej nemá vztah k projektu a neoprávněně čerpané prostředky jsou v krátkém časovém horizontu vráceny zpět na projektový účet. Tyto mylné platby nesmí být zahrnuty do žádosti o platbu a nesmí být poskytovatelem proplaceny, jinak by se staly neuznatelnými výdaji, jak je uvedeno v příručce pro příjemce. Lze tedy vzhledem k výše uvedenému konstatovat, že ačkoliv příjemce dotace provedl z dotace neoprávněný výdaj, tak tento stav byl jistým způsobem vůči poskytovateli a dotaci napraven tím, že příslušné prostředky vrátil na projektový účet, a ty mu nebyly poskytovatelem proplaceny. K porušení rozpočtové kázně však došlo. V daném případě částky uvedené pod bodem 1) [pozn. šlo o částky uvedené výše v tomto odstavci] odvolání splňují definici mylných plateb, neboť tyto částky byly v rozmezí 4 až 6 měsíců na projektový účet vráceny, nebyly zahrnuty do žádosti o platbu a poskytovatelem proplaceny. K vrácení neoprávněně čerpaných prostředků na projektový účet došlo nezávisle na kontrolní činnosti správce daně, a to ještě před zahájením daňové kontroly. Tím, že nedošlo k nárokování v žádosti o platbu, ani k proplacení mylných plateb poskytovatelem, nedošlo ke vzniku neuznatelného výdaje. Ke všem těmto okolnostem odvolací orgán při své správní úvaze přihlédl. Odvolací orgán stanovil s ohledem na výše uvedené skutečnosti odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 0,5 % z neoprávněně vydané částky za každý započatý kalendářní měsíc trvání protiprávního stavu: částka 89.793,80 Kč – 4 měsíce – 1.795,87 Kč, částka 89.654,50 Kč – 5 měsíců – 2.241,36 Kč, částka 5.192 Kč (1.312 + 2.997 + 883) – 5 měsíců – 129,80 Kč, částka 75.283,20 Kč (15.747 + 4.594,20 + 21.550 + 19.589 + 13.803) – 6 měsíců – 1.882,08 Kč, celkem 6.022,11 Kč.“
26. Ve vztahu k shora uvedeným výdajům Městský soud v Praze již v rozsudcích ze dne 26. 7. 2016, č. j. 11 Af 28/2014 – 79 a č. j. 11 Af 29/2014 – 78 uvedl: „...Soud má v otázce kvalifikace jednání žalobce za to, že shora uvedenými úhradami z projektového účtu došlo k porušení rozpočtové kázně ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Správnosti kvalifikace jednání žalobce, jak ji provedl žalovaný, lze přisvědčit. Žalobce prostředky z projektového účtu použil k účelům, které nijak s projektem nesouvisely. Tuto skutečnost žalobce nijak nerozpорије. Z hlediska posouzení, zda byla porušena rozpočtová kázeň, není významné, zda ve výsledku – tj. po navrácení vydaných částek zpět na projektový
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

účet – utrpěl státní rozpočet. K výdeji prostředků přitom došlo již prostou úhradou z projektového účtu. Vždy se proto jednalo o prostředky, které žalobce získal z předmětné dotace. K neoprávněnému použití, resp. k výdeji peněžních prostředků ve smyslu ustanovení § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech tedy došlo nezávisle na tom, zda žalobce poté poskytovateli předložil žádost o platbu v odpovídající výši či nikoli. Žalovaný se sice k významu porušení podmínky obsažené v bodě 2.11.4 příručky pro příjemce blíže nevyjádřil, je však s ohledem na výše uvedené zřejmé, že jednání žalobce stran jedenácti předmětných plateb je kvalifikováno jako porušení rozpočtové kázně po právu. Je třeba rovněž odmítnout argumentaci žalobce opřenou o postup, který příručka pro příjemce (platná od 15. 3. 2006) pod bodem 3.2 předpokládá pro případy mylných plateb. Zde příručka pro příjemce požaduje, aby předmětná částka byla na projektový účet vrácena bez zbytečného odkladu. Takto formulovanou podmínku lze smysluplně vyložit pouze tak, že je třeba jednat bez zbytečného odkladu poté, co k omylu došlo. Sotva lze takovým pravidlem aprobovat jednání, které následuje po mnoha měsících, jak tomu bylo ve všech shora popsanych případech. Z těchto důvodů nelze přisvědčit žalobci v závěru, že k porušení rozpočtové kázně vůbec nedošlo. ...“ Jediné, co soud vytknul žalovanému, byla absence úvahy o závažnosti porušení rozpočtové kázně, čímž žalovaný porušil § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech. To však žalovaný v přezkoumávaných rozhodnutích napravil.

27. V Příručce pro příjemce finanční podpory projektů Jednotného programového dokumentu pro Cíl 3 regionu NUTS 2 hlavní město Praha ze dne 11. 6. 2007 (dále jen *Příručka pro příjemce finanční podpory*) bylo v kapitole 3. 2. Účetní doklady uvedeno: „V případě mylné platby z projektového účtu příjemce bez zbytečného odkladu převede nebo vloží příslušnou částku na projektový účet. Tuto skutečnost popíše v nejbližší monitorovací zprávě s žádostí o platbu.“. Z bodu 3. 2. Příručky pro příjemce finanční podpory projektů z přílohy IX. – Vysvětlení základních pojmů, z definice Nesrovnalost vyplývá, že jde o každé porušení podmínek, za kterých byly prostředky strukturálních fondů a Kohezního fondu poskytnuty České republice a každé porušení podmínek, za kterých byly tyto prostředky dále poskytnuty konečným příjemcům a uživatelům. V napadených rozhodnutích I a II žalovaný uvedl (viz i výše), že tím, že nedošlo k nárokování v žádosti o platbu, ani k proplacení mylných plateb poskytovatelem, nedošlo ke vzniku neuznatelného výdaje. Rozpočtová kázeň ze strany žalobce však byla porušena. K témuž závěru dospěl i Městský soud v Praze v rozsudcích ze dne 26. 7. 2016, č. j. 11 Af 28/2014 – 79 a ze dne 26. 7. 2016, č. j. 11 Af 29/2014 – 78. V nyní projednávané věci soud nemá za to, že by postup v případě mylné platby uvedené v Příručce pro příjemce finanční podpory, byl uveden nesrozumitelně nebo nedostatečně. Případ, kterým se zabýval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Afs 90/2012 – 81, na něž žalobce odkazoval, byl skutkově odlišný, neboť skutkově šlo o neobdržení tří nabídek, které dle dotačních podmínek bez dalšího vedlo k pochybnostem o zákonnosti výběrového řízení.
28. Z výše uvedených důvodů pokládá soud první námitku žalobce za nedůvodnou.
29. Ve druhé námitce žalobce nesouhlasil s tím, že by v případě úhrady částek 13.733 Kč, 17.145 Kč, 19.409 Kč a 18.098 Kč (faktura č. 81070480, nájemné) vůbec nebyl prostor pro posouzení závažnosti vytýkaného pochybení a tím k uplatnění principu proporcionality. Žalovaný k těmto výdajům uvedl: „V případě úhrady částek 13.733,- Kč, 17.145,- Kč, 19.409,- Kč a 18.098,- Kč se s ohledem na výše citovaná ustanovení zákona o rozpočtových pravidlech jedná rovněž o neoprávněné použití poskytnutých prostředků a o porušení rozpočtové kázně, neboť příjemce dotace čerpal dotaci na úhrady, které nebyly doloženy žádnými skutečnými

účetními případy (doklady) souvisejícími s realizací projektu. Zároveň se však nejednalo o druh mylných plateb citovaných v předchozím bodě, ale o neuznatelné výdaje, protože částky byly příjemci dotace namísto jednou proplaceny dvakrát. Příjemce tyto částky nejprve zaplatil z projektového účtu, následně je vykázal v soupisce účetních dokladů a žádosti o platbu a výdaje mu byly poskytovatelem proplaceny. O několik monitorovacích zpráv později příjemce dotace celý postup zopakoval a totožné (tedy neuznatelné) výdaje mu byly poskytovatelem opět proplaceny. Přestože příjemce dotace následně o výši neuznatelných výdajů понížil soupisku účetních dokladů, nedošlo k napravení již existujícího stavu neuznatelného výdaje a příjemce je povinen tyto prostředky vrátit (podle zákona o rozpočtových pravidlech odvodem prostřednictvím finančního úřadu, nikoliv na projektový účet), jelikož mu nenáležely. V případě uplatnění proporcionálního přístupu u těchto částek by nastal stav, že odvolatel by obdržel dotaci i na neexistující výdaje, jelikož pouze v tom případě, že provede nápravu dle předchozího bodu, jde o výdaje, které jsou mylnou platbou, na které se pohlíží jako by nebyly provedeny, tudíž příjemci dotace tyto prostředky zůstávají a může je použít k úhradě jiných způsobilých výdajů projektu. Pouze uvedený postup zachovávající princip mylné platby umožňuje použití proporcionálního přístupu.“

30. Žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 7 Afs 107/2008, podle něhož, stanoví-li § 44 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 31. 12. 2003, povinnost odvést při porušení rozpočtové kázně zpět do státního rozpočtu odvod ve stejné výši, v jaké byla rozpočtová kázeň porušena, je při stanovení výše takového odvodu třeba zohlednit, že část peněžních prostředků byla čerpána v souladu s dohodnutými či stanovenými podmínkami, a rozlišovat mezi oprávněně a neoprávněně čerpanými peněžními prostředky. Odkaz na tento rozsudek však není přiléhavý, neboť ohledně v námitce uvedených částek šlo o tzv. neuznatelné výdaje, které byly příjemci dotace namísto jednou proplaceny dvakrát. Žalovaný tuto situaci vyhodnotil tak, že šlo o neoprávněné použití poskytnutých prostředků a porušení rozpočtové kázně, ale na rozdíl od mylné platby (viz první žalobní námitka) nebylo na místě principu proporcionality uplatnit.
31. S tímto závěrem se soud neztotožnil. I když se nejednalo o mylnou platbu, ale o neuznatelné výdaje (druhé uplatnění těchto výdajů nebylo ničím podloženo), což představuje porušení rozpočtové kázně, byl žalovaný povinen i v tomto případě zvážit, zda a v jaké výši by bylo možné z hlediska principu proporcionality upravit výši odvodů.
32. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Ve shora uvedených rozsudcích č. j. 11A 28/2014-79 a 11A 29/2014-78 Městský soud v Praze jednoznačně žalovaného zavázal, aby i u této skupiny výdajů (faktura č. 81070480, nájemné) uplatnil princip proporcionality. Tímto závazným právním názorem se žalovaný neřídil, což je v rozporu s citovaným ustanovením § 78 odst. 5 s.ř.s. Žalovaný nemohl dle názoru soudu pominout, že fakticky nedošlo k použití dotačních prostředků mimo stanovený účel a že žalobce nezískal neoprávně finanční výhodu, když na zjištěné pochybení reagoval následně v další monitorovací zprávě. Nerespektování právního názoru vysloveného ve shora uvedených zrušujících rozsudcích žalovaný nijak nezdůvodnil.
33. Obdobné závěry platí i pro výdaj představovaný částkou 15 814 Kč, což je daň z přidané hodnoty k faktuře č. T 2006013 v celkové výši 99 046 Kč. Výdaj na DPH byl uplatněn, ačkoliv plnění dani nepodléhalo. S ohledem na to, že žalobce po vrácení částky partnerem projektu na projektový účet následně (po dvou letech) o výši nezpůsobilého výdaje понížil

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

soupisku účetních dokladů, bylo na místě zvážit, zda je třeba odvod nařídit v plné výši či zda není na místě jeho snížení.

34. Žalobce namítl pominutí principu proporcionality rovněž ve vztahu k výdaji, se kterým souvisí prověřované výběrové řízení. K této části odvodu žalovaný uvedl, že princip proporcionality lze aplikovat pouze u odvodů za porušení rozpočtové kázně vyměřených podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech, a nikoliv podle § 44a odst. 4 písm. b) téhož zákona, kde je správce daně povinen vycházet z procenta z celkové částky dotace v každém jednotlivém případě uvedeném v rozhodnutí, tak jak ho stanovil poskytovatel. Z napadených rozhodnutí vyplývá, že žalovaný hodnocení výběrového řízení uzavřel s tím, že se žalobce dopustil porušení rozpočtové kázně nesplněním zásad uvedených v kapitole 6.2. příručky pro příjemce, neboť pochybil při hodnocení splnění kritérií u jednotlivých uchazečů. Správce daně však dle žalovaného uložil odvod za toto porušení v nesprávné výši. Žalovaný uvedl, že podle podmínek použití dotace za porušení nebo nesplnění povinností při zadávání zakázek s předpokládanou cenou do 2 000 000 Kč podle kapitoly 6.2. příručky pro příjemce následuje (dle části D. odst. 1 Rozhodnutí) sankce odvodu ve výši 2 % z celkové částky dotace, a to v souladu s § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Odvod ve výši 2 % z celkové částky dotace 26 114 394 Kč činí částku 522 287,88 Kč, nikoliv tedy částku 1 088 410,- Kč stanovenou správcem daně. Proto došlo ke změně výroku platebního výměru na odvod v tomto smyslu.
35. Zde je nutno připomenout, že od 30. 12. 2011 došlo v ustanovení § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech ke změně a nově bylo od tohoto data stanoveno, že odvod za porušení rozpočtové kázně v případě neoprávněného použití prostředků dotace obsahující prostředky od Evropské unie, pokud v rozhodnutí o ní bylo uvedeno jedno nebo více procentních rozmezí pro stanovení nižšího odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 6, územním finančním orgánem stanovenou částku vycházející z procentního rozmezí uvedeného v rozhodnutí, a to pro každý jednotlivý případ; při stanovení částky odvodu vezme územní finanční orgán v úvahu závažnost porušení povinnosti, jeho vliv na dosažení cíle dotace a hospodárnost uložené sankce; v případě neoprávněného použití prostředků přesunutých podle § 24a nebo § 26 odst. 2 postupuje územní finanční orgán obdobně.
36. Ustanovení § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech před 30. 12. 2011 stanovilo, že odvod za porušení rozpočtové kázně činí v případě neoprávněného použití prostředků dotace obsahující prostředky od Evropské unie, v rozhodnutí o níž byly uvedeny jedna nebo více částek procent (§ 14 odst. 6), toto procento z celkové částky dotace v každém jednotlivém případě uvedeném v rozhodnutí; při neoprávněném použití prostředků dotace, kterým je nesplnění více podmínek, z nichž u každé je v rozhodnutí uvedena procentní částka, nebo kterým je více nesplnění podmínek, z nichž u každého je v rozhodnutí uvedena procentní částka, se procentní částky sčítají, avšak odvod za porušení rozpočtové kázně nemůže být vyšší než celková částka dotace.
37. Podle Zprávy o daňové kontrole k porušení rozpočtové kázně ohledně veřejné zakázky došlo v období od 8. 3. 2006 do 10. 4. 2008, na daný případ je tedy třeba aplikovat právní úpravu obsaženou v § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech před novelou, tj. přede dnem 30. 12. 2011, která žádný prostor pro správní uvážení správním orgánům nedávala. Obdobný případ byl řešen Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 5. 2018, č. j. 2 Afs 366/2017 – 33. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku v bodě

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

33 uvedl: „Aplikovat pozdější právní úpravu na právní vztahy vzniklé před nabytím její účinnosti lze pouze u trestních činů nebo u sankcí, které mají trestněprávní povahu. Jak to stanovuje čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Uvedené ustanovení nicméně nelze aplikovat na odvod za porušení rozpočtové kázně. ...Dle konstantní judikatury správních soudů porušení rozpočtové kázně není správním deliktem a stejně tak uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí. Hlavním cílem odvodu za porušení rozpočtové kázně je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity k určenému účelu a v souladu s podmínkami, které stát (či Evropská unie) pro čerpání těchto prostředků stanovil. Proto následkem nevyužití dotace pro stanovený účel či její použití v rozporu s předem určenými podmínkami je povinnost tuto dotaci (i třeba jen z části) vrátit tak, aby tyto prostředky mohly opět sloužit svému původnímu účelu.“

38. Z výše uvedených důvodů pokládá soud třetí námitku žalobce za nedůvodnou, v případě zjištění o nesprávném postupu při veřejné zakázce žalovaný musel stanovit odvod ve výši vyplývající s rozhodnutí o poskytnutí dotace.
39. Žalobce dále namítl, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, neboť žalovaný nereflektoval existenci rozhodnutí Generálního finančního ředitelství o prominutí části odvodu, resp. penále. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že po odečtení nevyplacené části dotace a částky prominuté Generálním finančním ředitelstvím dle rozhodnutí ze dne 7. 12. 2015, č. j. 31093/15/7500-30470-010198 zbývá žalobci k úhradě 210 047,42 Kč. Proti rozhodnutím o prominutí odvodu podal žalobce správní žaloby vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 9Af 15/2016 a 11Af 14/2016. Žalovaný dále uvedl, že není orgánem, který se na prominutí odvodu či penále jakkoli podílí, ani k němu nevydává stanovisko, jedná se o zcela odlišná řízení. Částka prominutí Generálním finančním ředitelstvím se od nově uloženého odvodu odečítá, o čemž byl žalobce informován prvostupňovým správcem daně prostřednictvím Vyrozumění o výši nedoplatku č. j. 4510680/17/2000-31050-106067 ze dne 17. 5. 2017.
40. Z § 44 odst. 9 až 11 zákona o rozpočtových pravidlech vyplývá (s účinností ke dni rozhodování Generálního finančního ředitelství o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně), že zatímco správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají finanční úřady podle daňového řádu, o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně rozhoduje Generální finanční ředitelství. Součástí správního spisu je vyrozumění o výši nedoplatku dle ustanovení § 153 odst. 3 daňového řádu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4510680/17/2000-31050-106067 adresované žalobci od Finančního úřadu pro hlavní město Prahu. Z tohoto vyrozumění vyplývá, že u částky porušení rozpočtové kázně – Národní fond byla v důsledku rozhodnutí Generálního finančního ředitelství o prominutí daně ze dne 7. 12. 2015, č. j. 31093/15/7500-30470-010198 z vyměřeného odvodu prominuta částka 275.089,- Kč a u částky porušení rozpočtové kázně – státní rozpočet byla rozhodnutím Generálního finančního ředitelství o prominutí daně ze dne 7. 12. 2015, č. j. 31093/15/7500-30470-010198 z vyměřeného odvodu prominuta částka 275.089,- Kč. Rozhodnutí Generálního finančního ředitelství o prominutí daně ze dne 7. 12. 2015, č. j. 31093/15/7500-30470-010198 bylo předmětem řízení vedeného u Městského soudu pod sp. zn. 9 Af 15/2016, ohledně něhož bylo vydáno rozhodnutí dne 26. 4. 2018. S ohledem na to, že řízení o správě odvodů za porušení rozpočtové kázně a řízení o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně jsou dvě odlišná řízení, byť výsledek rozhodnutí Generálního

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

finančního ředitelství se odráží ve výši vymáhaného daňového nedoplatku (viz Vyrozmění ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4510680/17/2000-31050-106067), nepokládá soud tuto námitku žalobce za důvodnou. Nezpůsobuje tvrzenou nezákonnost napadených rozhodnutí, jestliže žalovaný ve výročí nevyčíslil konečnou částku k zaplacení i s přihlédnutím k v mezidobí promínutým částkám odvodů. Vyměření platební povinnosti a případné vyčíslení celkového nedoplatku jsou dvě rozdílné a samostatné skutečnosti.

41. V další části námitky žalobce namítl, že žalovaný se dopustil chyby, i pokud jde o samotný výpočet (pokud by měl být správný postup, že žalobci bude stanoven odvod ve výši 2 % i při zohlednění závažnosti porušení, účelu dotace a hospodárnosti sankce, s čímž žalobce nesouhlasil). V rozhodnutí o dotaci v Závěrečných ustanoveních v bodu 1 je uvedeno: „*Na základě § 14 odst. 6 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů poskytovatel stanovuje, že za porušení nebo nesplnění povinností stanovených v části C odst. 1 až 5 a 7 až 19 Rozhodnutí následuje podle § 44a odst. 4 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů, sankce odvodu ve výši 2 % z celkové částky dotace.*“ V bodech 6 a 7 v části C rozhodnutí o dotaci je uvedeno. „*6. Příjemce je povinen při zadávání zakázek, jejichž předpokládaná cena přesahuje limit 2 000 000 Kč, uskutečňovat zadávání v souladu s podmínkami stanovenými zákonem č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách. Příjemce musí přitom respektovat, že zadávání veřejných zakázek vychází z celkových předpokládaných nákladů na danou zakázku na dodávky a služby bez DPH. 7. Příjemce je povinen při zadávání zakázek, jejichž předpokládaná cena nepřesahuje limit 2 000 000 Kč, postupovat podle pravidel uvedených v kapitole 6.2 – Výběr dodavatelů Příručky pro příjemce.*“ V napadených rozhodnutích je uvedeno, že jde o sankci odvodu ve výši 2 % z celkové částky dotace (v tomto případě šlo o 26 114 394 Kč), a to podle § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.
42. Při posouzení této námitky je možné vyjít analogicky z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7Afs 172/2018 – 40, ve kterém je uvedeno, že „*Tato tvrdost zákona o rozpočtových pravidlech a na něj navázaného rozhodnutí o poskytnutí dotace má ostatně jasnou hranici. Ta byla vyjádřena v § 44a odst. 4 písm. b) tohoto zákona slovy „odvod za porušení rozpočtové kázně nemůže být vyšší než částka dotace vyplacená ke dni porušení rozpočtové kázně“.* Zákonodárcem použitá terminologie zde ukazuje patrný rozdíl mezi pojmy „*celková částka dotace*“, z níž procentem vyměřuje odvod, a „*částka dotace vyplacená ke dni porušení rozpočtové kázně*“, která představuje strop pro reálnou výši odvodu.“ Žalobce nenamítá, že by vyměřený odvod ve výši 2% z celkové částky dotace byl vyšší než částka dotace vyplacená ke dni porušení rozpočtové kázně. Zachování tohoto stropu je jediným kritériem, ke kterému je třeba při výpočtu výše odvodu v takovém případě přihlížet. Z výše uvedených důvodů shledal soud tuto část námitky nedůvodnou.
43. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadená rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Na žalovaném bude, aby se v novém rozhodnutí zaměřil na výši odvodu v případě výdajů (faktura č. 81070480, nájemné, daň z přidané hodnoty), aby stanovenou výši odvodu v potřebném rozsahu zdůvodnil.
44. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 6 000 Kč, odměna advokátovi za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby) po 3 100 Kč a 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9 odst.3 písm.f/, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl.č.177/1996 Sb.). Náklady řízení tedy celkem činí 12 800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. června 2020

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.